

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ ШАЛЕ И Т. Д.

Година IV.

У Новом Саду, 31. маја 1881.

Број 15.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Црну Гору и друге крајеве 10, — 5, — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien II. Praterstrasse 67.) — Претплата и све, што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Посланије у бугарску-ту земљу, на бугарског-то кнеза.

Честити кнеже, теби чине криво!
Подмећу ти оно што ниси ни снив'о.
С десна и с лева на тебе се дуре,
Бајаги, ти си жељан диктатуре.
Бајаги, ти би устав радо збрис'о,
Који си јуче, прекјуче потпис'о.
Бајаги, ти би онај терет цео
На млада леђа упртити смео,
Који с тобом деле толки млади, стари
И јачи и шири чврсти скупштинари.
Псују, вичу на те, а мој кнеже драги!
Ал не примај к срцу, — то је све „бајаги!“
Не жести се за то, што се многи смеје,
— Ја провидим твоје високе идеје!
Провидим ти мис'о, ко рођену своју,
И капу ти скидам, — (не твоју, већ моју).

Ја се чудим како ником у памети,
Како нико није мог'о да се сети
Права плана, што си млађан сада сков'о, --
План твој не мож' бити други, него ово:
Радо је да дозна владалачко т' око,
Је-л бугарски народ врабац — или соко.
Је-л то мушки понос, — што га напред тера, —
Има-ли у њему чврста карактера.
Је-л он шипка, што се сваком ветру клања,
Ил је пун живота и пун поуздања.
Владалачко т' око радо ј' да докучи
Има-ли тај народ и крви и жучи.
Каква му је нарав кад му губер свуку,
Каква нарав кад га из милости туку,
Каква му је нарав, — кад га за нос вуку.
Какав је у једу, какав је кад пати —
— Кнезовима мудрим све то ваља знати.
Намера је твоја пуно спасоносна;
— Кнезу ј' прва дужност, народ свој да позна.

Ти зактеве схваташ просвећена доба;
Што бајаги иштеш, — то је само — проба.

Тог народа стране рад си видет' лепе;
Па га за то мећеш мало у процепе.
Ти си рад да видиш, јесу-ли то људи, —
Ил тај народ ниско о свом кнезу суди:
Да би био кадар, онако у лету,
Погазити речи и заклетву свету.
Ти си рад да видиш снагу рода млада,
И да-л чврсто стоји она нова зграда
На кој' и ти стојиш, — има-л јаке стубе, —
Да-л Бугари устав баш озбиља љубе;
Ил се само с њиме као деца хвале, —
А кад ко попрети, пусте га од шале.

Ти си рад да дознаш, — (и то мораш знати) —
Зашто овај народ кроз векове пати;
И зашто се није потурчио давно;
И зашто се знао борит' тако славно.
Да-ли за слободу, за слободу свету,
Свих народа жељу, свих народа мету.
За слободу, што је тек зора крвава,
Ал из крви, сунце, живот обећава,
И без које нема са напретком свеза, —
— Или само зато, да добије кнеза.

То си рад да дознаш, — и згодно је доба.
Најбољем рачуну ваља још и проба.
И ти си, бајаги, рек'о речцу смелу, —
Иштеш им у жртву тековину целу.
Тако, тако, кнеже, сви смо ради знати,
Хоће-л ти је дати.
Тако, тако кнеже, само тако гуди,
Да видимо и ми, јесу-ли то људи.

Ако ти не даду, ти још већма прети,
 (Крај ће теби пуну награду донети).
 Скупићеш пртљаге, а мој кнеже драги,
 Узјахаћеш коња, ал само бајаги.
 И обошћеш коња мамузом и ногом,
 У трку ћеш рећи: збогом, — збогом, — збогом!
 (Да је проба само.
 То ја и ти знамо.)
 А надежда твоја,
 Баш као и моја
 Једна је и иста, — мој млади витеже.
 Да ће народ рећи: Е па збогом, кнеже!

Одржаном пробом народ ће ти платит', —
 А ти ћеш се онда лепо натраг вратит'!
 Радостан ћеш рећи: „здрво, браћо мила,
 То је проба била!
 Проба вашег духа, проба ваше снаге,
 Мени тако драге.
 И ваша је сталност пробу издржала,
 И зато вам хвала!
 У поносу нашем видим снагу вељу;
 Отаџбину видим на тврдом темељу;
 Томе сам се надо', —
 Сад остајем радо;
 Мир, што вање међ вам буди,
 — Јер сад видим да сте људи!“

Је-ли, кнеже, здрав ми био, —
 Да сам добро погодио,
 И намера твоја сјајна
 Сада више није тајна.
 Па кад признаш да је тако,
 Крај ће бити свију брука.
 А међу тим песму прими
 Од незвана

Доброгука*).

(По боји лица назван Еренвајс.)

*) Али ако случајно г. Доброгук није погодио, онда ћемо молити његова брата г. Злогука, да он отнева другу песму, како он зна.

Уредн.

Шетња по Новом Саду.

LXXVII.

Пре свега молим да се конштатира, да „Стармали“ није ни мало крив, што се у Будапешти појавио тифус и што тамо тако жестоко грасира. „Стармали“ би био само онда крив, кад би се пренебригле у нашим дољним варошима мере, које могу у главном да стану на пут, да се та несретна болест и у наше дољне вароши унесе, јер како су министри, солгабирови и пандури сада јако окупирани пословима око претстојећих избора за угарски сабор, те се старају једино како ће дезинфицирати народну свест, стављати карантине при улазу бирача у изборно место, чистити уместо смрдљивих бунара и бара дизпозиционе фондове, старати се да господа (место сиротиње) не гладује — то је онда посве наравно, да се они не могу бринути и за тифус, него је сада „Стармалова“ дужност да све учини, што може

предупредити ту грдну несрећу. Ово утолико пре спада у његову струку, што браћа Хрвати зову ту болест „пошалина“, ал' тешко ономе месту, у којем се она пошали. Мађари не знам како ту болест зову, али сад је канда нису ни звали, него је дошла и незвана.

А какве би мере могао учинити „Стармали“, да ту проклету болест уклони?

Једино својим мудрим саветима.

С тога је слободан да поштованој публици предложи да се по овом упутству влада:

1. Сваки Србин, који је рад да га та несретна болест поштеди, ваља да се претплати на „Стармалог“, јер он уме са својим читаоцима да се пошали, а познато је да ко има једну пошалину (тифус) добије имунитет, те га се не може и по други пут она прилепити целога живота.

2. Како тифус иде највише на сиротињу, то држимо да ће бити саветно, да сваки, ко је своје добру рад што пре направи „хаупттрефер“ и тако да се и с те стране осигура.

3. Велика се кривица баца на пијаћу воду, с тога би добро било, да се сваки коме је могуће пресели у Сомбор или Сентомаш.

4. Како тифус сада у Будапешти влада то би ја саветовао владиним кандидатима да се не даду бирати, нити да иду у ово опасно доба у Будапешту. Док су владали министри дотле и којекако, али сад влада тамо тифус, па нек се чувају, да не буду кандидати те владе.

5. Ко хоће да је још сигурнији, да га тифус не нађе овде у дољним крајевима, нека се одсели на северни пол.

Као што рекох наше власти забавиле су се сада важнијим пословима, нарочито око избора, те с тога нека се нико не чуди, што и код нас у Новом Саду уместо да се исушују баре и чисте смрдљиви бунари, а оно се баш у овај пар граде тротоари у оним улицама, којима нико не пролази; уместо да се дезинфицирају пароброди, који сваки дан из Будапеште долазе, и прегледе путници, који носе из Будапеште мустре од кафе, пантљика, а можда и мустре од шећера и тифуса, а ми седимо у хладу на агенцији и пијемо пива; уместо да се постарамо, да сиротиња не станује у великом броју по тесним нечистим собама, а ми јој за неплаћени порез продајемо и последњи јастук испод главе; — ал' за то ћемо ми ако нам сачувај боже ова несретна зараза у госте дође умети лепо и научно-статистички бележити и министарству реферовати колико се разболело, колико умрло, какав то чини проценат, и т. д., па ћемо добити од вис. уг. министарства похвалу како смо тачни и вредни чиновници!

Наше новине ћуте о томе, да неколико часова од нас бесни та болест, и то је врло мудро, неће да нас плаше, у другим неразборитим државама телале новине на сва уста кад се какво зло појави, вичу на немарност власти, ишту помоћи, доносе популарно написане чланке, у којима своју публику

поучавају како да се влада, предикуюју чување од разхладе, умереност у јелу и пићу, ветрење станова, чистоту и т. д., а то је врло неупутно, јер се свет застрашује, него ваља доносити мемоаре о Кодеру, водопад на реци Ориноку, приповетке о свађи црквењака са поповима, љубавне песме, коњичке скокове, опис анђелићевог ручка у Митровици, шетње по Новом Саду и т. д. Од тога се публика неће плашити а и лакше је писати о томе, него лупати главу о томе, шта су стари паметни људи искусили приликом разних епидемија, какве мере и лекови могу да олакшају невољу, коју тешке болезање носе на народ.

Наши свештеници у дољним крајевима студирају и пишу адресе поверења, место да студирају популарне дијететике, па да и речима са амвона и својим примером уче своје стадо, како да се влада, па да се сачува од разних болести и невоља светских.

Неки учитељи у свима дијецезама нашим свађају се са својом општином, неће у цркви да поје, ишту повишење плате, читају за певницом новине, пишу против „Школског савета“, прескачу „блажени“, место да зареде од куће до куће код дечијих родитеља, те у љубави и братском разговору да по који зрео савет ушлету у корист онога, који би их хтео слушати.

Него ће добро бити да завршим, да се не бих коме замерио. Бива често да човек што каже у најчистијој намери, а неки се нађу па послумњају, да је хтело бити онако керински. А ако ћемо на што, није ни у реду у шаљивом листу писати о — тифусу! Да ми је могуће сад бих све ово избрисао што сам написао, али то је „невозможно“, јер је мастило: *Vorzüglichste Doppel-Copier-Tinte von Max Pollak in Budapest.* — (И тај се Чивутин није могао надати, да ће „Стармали“ ма и нехотице за њега реклам правити!) **Аб.**

Грађа за латински буквар.

XXI.

Кад ко од нас много иште,
Србин каже: *даћу, даћу!*
Из тог вири, да ми људе
Познајемо врло слабо,
Иначе би закералу
И ми рекли: *дабо!*

XXII.

Што Српкиња зове: *илатном,*
Латинка је звала: *тела.*
И Српкиња многа,
Што не воли ткати
Купити би *тела.*

XXIII.

Кожу, још не одерану,
Латин зваше **кутис.**
Ал кад ти је дерат почне
Какав фетер љут,

И Латин би моро рећи
Ис нит кут.

XXIV.

Нож који се под врат меће,
Латини су звали **култер.**
Па *ножем* се и сад чини
По нека бравура, —
Но друго је *култер*
А друго *култура.*

XXV.

Ми кажемо: *креста*
Латин зваше: *креста;*
По том видиш, брате мили,
Да су шокци били.

XXVI.

Ми кажемо: *ирепоне,*
То је Латин звао: *трице:*
Упео је срце младо,
Па их је савладо.
А ко с' боји таких *трица,*
Тај остаје кукавица.

XXVII.

Ми кажемо: *три;*
То би Латин реко: *трес;*
Треснули ба и ми троје.
Ал за њима још три стоје.

XXVIII.

Латини су *шукотину*
Називали **римом.**
А данас се пробе чине
Да се вере саједине.
Цел је врло лепа,
Сретства — смешна свима:
Шта, зар путем *шукотиња?*
Шта, зар путем *рима?*

XXIX.

Латини су *месо*
Називали: **варо.**
Та времена нека госпа
Диже до небеса,
Кад је човек у картама
Мого наћи меса.
(Сад се с њима време траћи,
А ни леба не мош' наћи.)

XXX

Сеђајућ се слоге наше,
Питамо Мађаре.
Питамо их: *зашто,* —
Латин дода: **кваре.**

П у с л и ц е.

Гости, који су били код барона Николића, да га понуде са кандидатуром за посланика на мађ. дијету, приповедају како су се лепо частили. Том су приликом толико пушили, да је барон сав изглед изгубио у диму од дувана.

Г. Манојло Ћорђевић каје се што своме листу није дао име „Зависност.“ Можда би „Зависност“ била дужа века.

Недељни лист у 21. броју свом устаје у обра- ну тица, и брани њиова права (Сигурно мисли оне тице, које су горе, а не оне које су доле.)

Ходочасници римски, нека се узму у памет да не погреше против етикета, па да пољубе папу у руку, јер папа се не љуби у руку већ у ногу. Казаћу вам и зашто се не љуби у рука, јер та рука Турке благосиља, кад се раја са Турцима бије.

Заплетуш због шантаве козе.

(Народна приповетка.)

Била четири брата, која од својих родитеља ништа више нису наследили, осим једне мале кућице и једне козе!

Они се, истина, нису поделили; али су још пре деобе међу собом тако удесили: да је сваки од њих напред знао: који је ћошак од куће његов, и која нога од козе њему припада!

Коза, као и свака друга коза, била је немирна, пак је негде у селу направила штету; онај оштећени баца се за њом штапом и скрја јој једну ногу, те тако коза дође кући на три ноге!

Кад то види онај брат, коме је та осакаћена нога намењена била; то ухвати козу, намести јој измрвљене кости, обложи цело дашчицама, а одозго увеже крпама и тако је пусти у авлију, нити јој је дао дотле на сокак излазити, докле је нога непрође.

Једаред, кад никог није било у кујни, скочи коза на банак, па како се овамо онамо врпољила и око ватре верала, запале јој се крпе на болесној ноzi; а она, кад је стаде пећи, беж у авлију, пак, од муке, терај око сламе, коју пламен од крпе ува- ти и букне, а од те се и комшијска кућа запали, те тако се вајдан штете направи!

Човек, коме је кућа изгорела, одмах јави су- дији, шта се и како се догодило и зактеваше: да му браћа, — чија је коза — штету наплате.

Ови буду пред суд позвани; но троица се од њих изговараше, да оне три козије ноге, које њима припадају, нису никаквог квара направили; дакле, да се они не могу ни окривити; него, пошто је она болесна козија нога — што четвртом брату припада — сву штету са запаљеним завојем причинила; то нека на тга брата падне и одговорност!

Судија целу ствар промозга; пак пошто је уви- дио: да се ова три брата ни на који начин не могу окривити, јер она увијена и запаљена козија нога неможе се као њиова својина сматрати; то осуди онога четвртога брата, као виновника целог догађаја и нареди: да се сва четвртина његовог наслеђа, комшији, у име накнаде за учињену штету, преда; а он, да се може с места са скрштеним рукама из куће селити!

Кад је чуо четврти брат, како је пресуда испа- ла, било му је, истина, врло тешко око срца; али су разлози тако јасно његову кривицу доказивали, да није за вредно нашао ни бранити се: него се јадник покори својој судбини и са сузним очима крене се у бели свет, да где год — где га не познају — службе потражи!

Но кад је из села излазио, смотре га, па ње- гову срећу, општински свињари онако жалостивог; пак га запитају: шта му је, и каква му се несрећа догодила? А кад им он све редом исприповеда, как- вим је случајим постао просјаком; онда се један од њих почне на сав глас смејати!

Сви сад погледе зачуђено на тога свињара, нез- најући, шта га је снашло; а он, кад се на сву вољу исмејао, почне овако говорити:

Хо браћо, да луда судије! То више нема! Он криви болесну козију ногу, као да је због ње слама и кућа изгорела; а не увиђа: да су баш оне три здраве козије ноге сво зло учиниле! Јер да оне нису ону болесну ногу са запаљеним завојем носиле и куда не треба занеле; она онако искрјана, нити би могла под сламу отићи, нити је запалити, нити ком- шији кућу у гариште претворити!!

Кад то чује онај четврти брат; а он се врати натраг у село, оде судији и разложи му све по- танко: како свињари ту ствар свађају и пресуђују. Судија, као скроман човек, увиди да је погрешно, те тако њега од наређене казни опрости, а његова три брата на одштету запаљене комшијске куће осуди!!

Давно било сад се споменуло!

Н.

П и ј а н и ц е.

Две жене, добре другарице, имале су свака му- жа древну пијаницу. Па су се у невољи својој чест- то састајале и једна другој вајкале.

— Ја неznam како је то, — уздахну Ката, — ал мој муж увек доспе да пије.

— Да, да, — прихвати Јула, — а мој опет увек пије да доспе.

Добар изговор.

Отац: Море сине ти немаш ви поњатија о Грцима.

Син: Па и Грци не су имали о нама!

Душан.

Ћира. Е дочекали смо чудно време. Сад ће Недељни Лист морати да устане против Пештанске владе?

Спира. Е, е!

Ћира. Да богме! Тај је лист био противан држању нашег сабора, само зато, да се новац не троши. А сад, кад чује; да влада хоће, не један, него два сабора, и два трошка, — сад ће морати све оне изразе: „Распикуће“, „трешадије“, „народни злотвори“ и т. д., којима је китије народне људе, — сад ће морати све те бомбе наперити на Пешту, у којој се изгледа мисао о два сабора,

Спира. Ју, Ћиро, то ће бити шпас, кад се брудер Јаша и Тиса ухвате у коштац! — А још већи ће шпас бити, ако нам Брудер почне доказивати, да су два сабора много јефтинија, него један.

Ћира. Шта ти то читаш, Спира?

Спира. Читам ческе Хумористичке листе.

Ћира. Па шта веле?

Спира. Веле да се Руси не смеју тужити на мало уступака. Јер уступака има доста.

Ћира. Е да!

Спира. Па да богме! Прво је уступио Лорис Меликов, — а за кратко време после тога уступише за њим још три министра. Зар то још нису уступци?

Дуовска песма.

Данаске је онај данак
Кад се сећа велики и мали,
Да су разни језици.
Баш са неба доле пали.

Зато језик, макар који
Има с неба своје право;
Ко му крати ово право,
Тај се богу греша здраво..

Сви језици нека живе.
Разним збором бога славе!
То нек чују, нек разуму
Сви народи, све државе.

Свети душе, ти помози,
Храни, брани језик свачи!
— Само језик моје жене
Мого б' бити — мало краћи. **Један муж.**

Из Стросмајерове окружности.

„Ова се пак начела свађају у главном на два: јединство цркве засновано на столицу св. Петра, и штовање народних особина — —“

И ја потписујем да се та два начела свађају — и сумњам се да ће се икада измирити.

Стармали.

У ШТИПЦИ.

+ Чујемо да ће мађарски бирачи у Новоме Саду пред избор давати банкет у дворанама „Српске читаонице“, јер веле, кад Срби могу давати банкет у Шнајдер Јаношевој „Szallodi“ поред красних дворана српске читаонице, које су и онако увек празне, за што не би и они мало отступили од реда!

* * *

— Пештански лист „Gazette d' Hongrie“ вели, да је Анђелић постао немогућан; ми пак држимо, да је он још и сад могућан човек, јер има толике хиљаде годишњег прихода. Сад још само да му је мира и покоја!

* * *

⊙ У Београду су нашли једног човека, који још није покренуо никакав нов лист. Сви иду као на чудо да га се сити нагледе.

* * *

□ Окомад је у Земуну један човек осуђен на вешала, па опет није обешен; презиме му се почиње са **А**, а није гроф.

* * *

§. У Шајкашкој се оре неке нове песме, од којих нам је Шајкашки Пуша послао ове:

Ево доба избора
Шајкаш стоји к'о гора.
Да он бира посланика
Што је њему дика:
Да он бира Милетића
Шајкашког детића.

*

Најгори су Шајкаши
Што су били долмаши:
Сад бирају посланика.
Од самих — кубика.

*

Тител, Ковиљ, Гардиновцо,
Не примају новце;
Жабал, Чуруг, Госпођинце
Осветлаће лице;
Ковиљ, Жабал и Чуруг
То је веран српски друг.

Има нешто и о Надаљу и Каћу, ал' то ћемо донети други пут, док нешто видимо.

* * *

— Чујемо да ће се шајкашким бирачима правити сметње код Виловачке **скеле**. Но мудри Одисеји умеће сретно пребродити и **Скелу** и **Харивду** и опет доћи својој цели.

* * *

По Шајкашкој ће се сада просути крупни новци, али ситних новаца — бугера — неће сада толико бити као некад. **Аб.**

Шта је лепота.

Један српски песник овако себи замишља лепоту девојачку: „Коса јој мора бити дугачка као меоари Јаше Игњатовића; очи масне и светле као мантија б-ог проте; зуби ситни као штампа у најновијем издању Доситијевих дела; обрве густе као број шаливих листова у Београду; усне мекане као солгабировско срце; образи румени као плакати новосадских Бендиних бирача; ручице беле и малене, као порција сира код новосадских бирташа; ножице лаке и брзе као у владиних кортеша у Шајкашкој; а уз то још леп мираз — годишњи приход администраторски, па никад лепше девојке!

Аб.

Колосална глупост.

Пригодом доласка српског кнеза Милана у Будапешту сетио се „Пешт. Ллојд“, журналистичког обичаја, да тако високом госту ваља са каквим учтивим чланком на сусрет изаћи. Али јест, — Ллојд није вичан о Србима и Србији што лепо рећи, и кад у таку неприлику дође, онда изгуби памет сасвим.

Ми ћемо навести само завршетак Ллојдова чланка из броја му 159. — Ово је, истина, требало да уђе у Бубнуотеку, али уши тога чланка тако су велике, да у оквир наше Бубнуотекне не могу да стану.

Ево како Ллојд завршује свој фамозан чланак:

„Nur Österreich-Ungarn kann jenen moralischen Rückhalt und jene Unterstützung gewähren, deren Serbien bedarf, nicht gegen die Unabhängigkeit und Selbstständigkeit seiner staatlichen Existenz sondern vielmehr gerade im Interessze derselben.“

Даклем „П. Ллојд“ допушта и ту могућност, да може бити државе на свету која би чији „Rückhalt“ и „Unterstützung“ требовала „gegen die Unabhängigkeit und Selbstständigkeit seiner staatlichen Existenz.“

Овако што и замислити кадар је само „Пешт. Ллојд, и то у тренутку, кад му пристојност забрањује, да свој обични јед на Србију излије.

Овај број „Пешт. Ллојда,“ наравски да неће бити конфискован у Београду (као н. пр. 8 и 12 број „Стармалог“), — ал и не треба да буде. Шта више, „Стармали“ препоручује, да се тај број прештампа, и сваком Србину на поклон пошље (да га за огледало мете).

Грађа за мађарски буквар.

XXX.

Ми кажемо: *цена*;
 Мађар каже: *ар*;
 — Данас богме цена
 Многом чему пада
 Од како се сваки Чивут
 Држи за *Арпада*.

XXX.

Учини-л му с' да је штогод *тесно*,
 Мађар каже: *сик*.
 — И другима ј' *тесно*,
 Да те једва мичу,
 Тесно још те како,
 Ал зато не *сичу*.

XXX.

Ми кажемо: *насиа*;
 Мађар каже: *гат*.
 (Не мож' да загати
 Ни сам своју роду.
 Како л' ће загатит'
 Комшијску слободу!

XXX.

Ми кажемо: *кос*;
 Мађар каже: *риго*;
 (Ил ко *риг'о* ил не *риг'о*,
 Косовски се барјак диг'о).

XXX.

У „слободне изборе“
 Умеша се *солга*.
 А зашто баш *солга*?
 — Да не буде *слга*.

XXX.

Признајте, господо,
 Да сте у том слаби!
 Узајмите л' од нас *зоби*,
 Враћате нам *заби*!
 Ал бог ће нам дати среће,
 Па нас ни то *заби*' неће.

XXX.

Мађар *иглу* здраво воли,
 — То већ знамо ми.
 Он се с' *иглом* добро слаже,
 Он јој каже: *ти*!

XXX.

А *фондове*, а *фондове*,
 Њих брат Мађар адап зове,
 Но *фондови* нису криви
 Што су људи *алаљиви*.

XXX.

Чим опази наша *кола*
 А он каже: *кочи*!
 Србин вели, препун бола:
 Не *кочи* нам наша *кола*!

XXX.

А *далеко* што је,
 Мађар каже: *месе*.
 Остај, брате, остај где си,
 Па код куће *колач месе*!

Песникова соба.

(По Арању.)

Ова соба, где ја сад,
Триларила, хај!
Песмом гоним бол и јад,
Триларила, хај!
Нит' је болта, нит је хан,
Већ чизмарски беше стан,
Триларила, хај!

Ту је још и прекјуче,
Триларила, хај,
Шио мајстор папуче,
Триларила, хај,
Па их скупо продао,
Спахилуке стекао,
Триларила, хај!

Срећа га је водила,
Триларила, хај!
Па није му шкодила,
Триларила, хај!
Ни куга, ни поплава,
Па ни ратна грмљава
Триларила, хај!

Ал' мој занат не иде,
Триларила, хај!
Па људи и невиде,
Триларила, хај!
Изложене стихове
Сложене у сликове,
Триларила, хај?

Кад је оно севало,
Триларила, хај!
Узалуд се певало,
Триларила, хај!
А сад никог ни бриге,
Нема пара за књиге,
Триларила, хај!

Да ја нисам матор већ,
Триларила, хај,
Гудилом бих ја у пећ
Триларила, хај!
Па бих стао од дрта
За чизмарског шегрта,
Триларила, хај!

Кадџа.

Ескулапијаде.

(Из бележака наших и туђих.)

(Продужење.)

Састале се две брајлице, две другарице на новосадској пременади. И једна запита другу:

Је ли, Љубице, хоћете ли и ове године ићи у илице?

Љубица сасвим тужно одговори: Не, не ћемо! Помисли само тога малера.

— А какав се то малер догодио?

— Татица каже, да га сад ноге ни мало више не боле, и да му више не треба илице.

Е баш си ти несретна!

Питала једна госпођа свога доктора куд би ишла у купатила. Доктор знајући да јој ништа не вали, рече јој: па идите у Мехадију, тамо је чист и здрав ваздух.

На то се госпођа страшно разгоропади. Зар ви господине не знате, да је госпођа Н. била лане у Мехадији, па је на картама изгубила 500 фр. — И ви још мени смете препоручивати Мехадију! Пфуј! срам вас било!

Из светих обитељи.

У Манастиру Н. 880-1 преко зиме скапаше 130 прасаца, ваљда су се морали јако прејести па за то.

* *

У истом манастиру скапаше три маторе крмаче свака у вредности 40 ф. а то је због многог јела?

* *

У истом манастиру скапаше 2 маторе краве а то је сигурно зато, што нису имали сламе, а не кмоли сена.

* *

У истом манастиру скапаше три телета, а то је сигурно што су много млека од своји матера посисали.

* *

У истом манастиру однесе вода 80 пластова сена које су рибари на дунаву попалили, те се опет после покајали, јер су онда тек сетили се кад су запалили да ће им сва риба испећи се.

* *

У истом манастиру економише се иза писаћег стола.

* *

У истом манастиру закидају неком калуђеру пиће.

* *

У истом манастиру код једног калуђера немилице женске троше пиће, а калуђер ком је закинуто гледа кроз прсте, и вапије: Та помози ти „Стармали“ — кад неће Герман. **Ј..... х**

Одговор Администрације.

Нашим претплатницима у Србији.

Мора да је узапћен и 12. бр. „Стармалог“ у Београду, кад га са свију страна рекламујете. Ми смо неколицини послали исти број по други пут, па га опет нису примили. Не можемо дакле и по трећи пут слати, да га полиција у запањак баца. Исто тако нека се ни 8. број не рекламује, јер и њега је појела помрчина у београдској полицији.

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своје десетом броју за 1881 ове чланке:
 1. Мали сликар, песма (са сликом) од Чика Јове. 2. Приповетка о малом Дејану (са сликом). 3. Друго коло питалица (са сликом). 4. Ћачки излет шаљива игра у једном чину, посрбио Ст. Коњовић. 5. Боје. 6. Пропуштено време, песма. 7. Ноћ, песма (са сликом) од Чика Јове. 8. Трка за границу, превео К. М. Младеновић, гимн. 9. Лутања Одисејева V. и VI. са сликама). 10. Из земљописа. 11. По мало, по мало, па ето ти много, песма. 12. Молитва наше мале Зорке, VI. песма (са сликом) прибележила Велинка, 13. Новац, песма од З.-Ј. Ј. 14. Мрак, песма. 15. Овејана зрица, (са сликом). 16. Разнолије. 17. Даштања и др. 18. Решење даштања. 19. Чика Јовина пошта.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу Dr. Jov. Jovanović Wien, I. Praterstrasse 67 — „Невен“, чика Јовин лист, излази два пут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 фвр., на пола године 2 фвр. За Србију, Црну Гору и остале крајеве 10 динара или 5 фвр. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фвр. 10 нов. на пола године, и шаље се на адресу **Штампарије А. Пајевића** у Новом Саду.

ПОВРАТИМСТВО

МЕСЕЧНИ ЖУРНАЛ ЗА КЊИЖЕВНОСТ И НАУКУ.

Власник и издавалац

ПОВРАТИМСТВО

Ћачка дружина на великој школи у БЕОГРАДУ.

Година прва. Број 4. Април 1881.

САДРЖАЈ: Животињски магнетизам и спиритизам, од Стојковића и Ђорђевића. — Забраву, песма од Влад. М. Јовановића. — Лањски снег, приповетка И. С. Тургењева, превела Милева Стојиљковићка, (наставак). — О задрузи, економска студија К. Борисављевића и М. Жујовића, (наставак). — Домовини, песма Драг. Ј. Илића. — Напад на воденицу, приповетка Емила Золе, превео М. Ђ. Миловановић, (свршетак). — Историјске идеје Огиста Конта, од Д. И. Писарева, превео Мил. Марковић. Трећи и четврти чланак. — Књижевни преглед. — Белешке о кретању ђака. — Новости из науке. —

Број 5. за мај 1881. доноси следећи садржај:

Сен-симонистичка школа. Културно-историјска расправа, од Лазе Нанчића. — Лањски снег, приповетка И. С. Тургењева, превела Милева Стојиљковићка, (наставак). — Животињски магнетизам и спиритизам, од Стојковића и Ђорђевића (свршетак). — О задрузи, економска студија К. Борисављевића и М. Жујовића, (наставак). — Осуда јавног мњења, песма Вл. М. Јовановића. — Историјске идеје Огиста Конта, од Д. И. Писарева, превео Мил. Марковић. Чланак пети, (свршетак). — Књижевни преглед. — Новости из науке. — Књижевне белешке. —

Цена је журналу 8 динара или 4 фвр. на целу, односно 4 динара или 2 фвр. на пола године.

Сад је баш изишао из штампе у другом поправљеном издању једини школском влашћу прописани:

ЦРКВЕНО-СЛОВЕНСКИ

БУКВАР

СА ЧИТАНКОМ

за други разред српских основних школа.
 Одобрено од српског народног црквено-школског савета.
 (Буквар је укоричен у тврде корице).

Цена је 16 новч.

Наручбине ваља слати накладној штампарији
А. Пајевића у Нови Сад.

РЕД ПЛОВИДБЕ

путни пароб. по-
 Априла до чинјући од 1.
 15. Октобра.

ИЗ НОВОГ САДА У БУДИМ-ПЕШТУ: сваки дан
 (изузев петак) у 11 сати пре п.

ИЗ НОВ. САДА У ЗЕМУН: сваки дан (изузев уторак)
 после п. у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА У ОРШАВУ-ГАЛАЦ: понедељником,
 четвртком, после п. у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА У РУШЧУК. понедељником, четвртком,
 после п. у 4 сата.

ИЗ НОВОГ САДА У ТИТЕЛ: средом, недељом, после
 подне у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА НА САВСКЕ ШТАЦИЈЕ: четвртком,
 недељом у 4 сата.

Нови-Сад 31. Марта 1881. УПРАВА.

ОГЛАСИ

КАСЕ

по најновијој американој

системи

сигурно од ватре и харе

из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидарности и каквоћи израде не
 уступају ни једној до сада познатој фабрици а у
 цеми знатно јефтиније. — Наручбине прима и од-
 правља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу,
 Lazenhof, код кога се могу мустре видети и цене
 сазнати.

8—30